

Dankzij het plasje van Theo van Brussel won SV Lierop

SV Lierop en de familie Van Brussel; ze vormen een goed en lang voetbalhuwelijk. Te beginnen bij opa Theo 'ginne schrik' van Brussel, die in 1953 lid werd. Zijn kinderen en kleinkinderen houden de traditie graag in ere.

onze correspondent
Rinus van Houts

Lierop

Ik heb vroeger een doel met een echt net gemaakt. Dat kreeg een plekje op een stukje wei waar de kinderen elke dag voetbalen, en ik deed ook wel eens mee."

Dat zegt Theo van Brussel (84), die in 1953 lid werd van SV Lierop en een paar jaar later per toeval als keeper werd opgesteld. „Ik voetbalde in de jeugd, maar vóór de wedstrijd tegen Altweeterheide waren de beide keepers van 't eerste geblesseerd en wees de trainer mij aan. Ik deed het schijnbaar goed, want vanaf die tijd stond ik elke wedstrijd in het doel."

Theo heeft de eerste jaren van de club – die het 75-jarig bestaan viert – niet meegemaakt, hij was te jong. Maar over die jaren weet Jan Driessen te vertellen; hij beheert het archief.

„In 1947 begon RKLVV (later SV Lierop, red.) op een zandplak in de Herselse bossen op een veld waar de belijning gebeurde met geel zand. De kleedruimte was een verbouwde paardenstal zonder stroom en water, dat werd in kruiken gehaald bij een woning verderop. In 1963 werd het huidige sportpark De Renkant in gebruik genomen met stromend water, maar nog zonder douchegelegenheden.

In de winter werd het eigen kleedlokaal verwarmd met een radiator, de bezoekers hadden deze luxe niet."

Derde helft

Die luxe had Theo in het begin ook niet. „Slechte en hobbelige velden en voetbalschoenen met spijkers die uit de doppen staken waren nog tot daar toe. Maar dat er geen kantine was voor de derde helft was minder, al besefte ik dat pas toen ik later bij de veteranen voetbalde en genoot van de gezelligheid na de wedstrijd. Maar mijn vader was er blij mee: ik kon na de wedstrijd meteen aan het werk op de boerderij."

Zoon Ton vertelt dat zijn vader een bikkelharde keeper was met *ginne schrik*. „Hij liet de tegenstander al snel merken wie de baas was in het

keepersgebied. En hij kon niet tegen zijn verlies, ook later toen hij niet meer keepte, maar supporter was."

„Tegen Helenaveen stond Lierop met nog een paar minuten te spelen met 0-1 voor, de tegenstander schoot de bal hoog over het doel in een weiland. Theo deed of hij de bal ging halen, maar hij liep de bal voorbij en ging aan het eind van de wei een plasje doen. Toen hij weer terug was had hij de bal vergeten! Lierop won de wedstrijd, dankzij tijdrekken door het plasje van Theo."

Ton is 58 jaar en evenzoveel jaren lid van SV Lierop. „Op dezelfde dag dat ik onze Ton aangaf bij de gemeente meldde ik hem ook aan als lid van onze club", vertelt Theo. „Wat ook heel bijzonder is dat onze kleinzoon Tim (21) het vijfhonderdste lid

▲ Opa Theo van Brussel en zijn zoon, dochter en kleinzoon die ook allemaal lid zijn van SV Lierop. FOTO RENE

MANDERS/DCI MEDIA

Hij kon niet tegen zijn verlies, ook als supporter niet

– Ton van Brussel

was. Daar was ik toch wel trots op."

Zoon Hans volgde zijn vader op als doelman en ook de andere kleinzonen en een paar familieleden van de 'kouwe kant' droegen het roodwit van SV Lierop. Zijn dochter Heidi werd ook lid. „Voetballen op zich, daar vond ik niet zoveel aan, daar had ik thuis aan de keukentafel al zoveel over gehoord. Ik was er eigenlijk bij voor de gezelligheid in de kantine."

Jan Driessen heeft uitgezocht dat vanaf eind jaren 40 in elk seizoen een 'Van Brussel' in een van de elftallen van SV Lierop heeft gevoetbald.

Als het aan kleinkind Tim ligt dan blijft dat in de toekomst ook zo. „Ik speel alweer drie jaar in het eerste. Als ik later een zoon heb, gaat hij dat ook doen. SV Lierop is dé club van de Van Brussels."